

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII

(*Vindecarea lunaticului*)

Aducerea Sfintei Mahrame
a Domnului din Edesa la
Constantinopol

†) SF. MARTIRI BRÂNCOVENI:
CONSTANTIN VODĂ CU CEI PATRU
FII AI SĂI, CONSTANTIN, ȘTEFAN,
RADU ȘI MATEI, ȘI SFETNICUL
IANACHE;

†) SF. CUV. IOSIF DE LA VĂRATEC;
SF. MC. DIOMID

Coborând muntele la poalele Taborului, Domnul Iisus Hristos a fost întâmpinat de un tată care adusese la El pe fiul său demonizat. Era tulburare mare. Fariseii și cărturarii se răzvrătiseră împotriva ucenicilor lăsați la poalele muntelui. Probabil le cereau socoteală. Voiau să vadă o minune și ei căci peste tot se auzise că Domnul le dăduse această putere ca să calce peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului.

Domnul l-a întrebat pe tatăl copilului: „Crezi tu că pot să fac eu aceasta?”; „Cred, Doamne, ajută necredinței mele.”

Această Evangheliie nu greșim dacă o definim ca fiind Evangheliia taților, căci Domnul a stat de vorbă cu tatăl ca să afle de cât timp i se întâmplă aceasta. Iar tatăl îndurerat i-a spus: „din copilărie și-l aruncă în foc și-n apă și scrâșnește din dinți și face spume la gură ca să-l piardă. Și i-am rugat pe ucenicii Tăi, iar ei n-au putut.”

În Evangheliia de la Marcu, Domnul descoperă ucenicilor de ce nu au putut săvârși această minune: „pentru puținătatea credinței voastre. Căci de ați avea credință cât un grăunte de muștar, toate ar fi fost cu puțință”.

Iată cât de importantă este credința. De aceea ținem cu fidelitate la credința noastră și trebuie s-o mărturisim așa cum au mărturisit-o Brâncovenii la Constantinopol în 15 august 1714. Ce

VINDECAREA LUNATICULUI SAU MINUNEA CREDINȚEI

Minunea despre care ne vorbește Sfânta Evangheliie s-a petrecut la poalele muntelui Tabor, imediat după Schimbarea la Față a Mântuitorului Iisus Hristos. El, când S-a schimbat la față, a luat cu sine pe Petru, pe Iacob și pe Ioan ca să le arate slava Sa dumnezeiască. Am fost așa de pătruns de miracol, încât Petru a spus „Bine este nouă să fim aici”.

frumos și-a înveșnicit numele Brâncoveanu împreună cu fiii săi! Ce personalitate marcantă a fost! De aceea pomenirea lui rămâne cu laude în viața Bisericii.

Într-o vreme ca aceasta a pandemiei, putem trece ușor peste încercările rânduite de Dumnezeu doar păstrând cu sfințenie credința dată sfinților odată pentru totdeauna, căci prin credință putem înlătura toată forța demonică care caută să ne împresoare. De aceea, Domnul Hristos ne spune că acest fel de demoni se pot scoate numai cu rugăciune și cu post.

Ne întrebăm de ce secularismul a prins rădăcini pe pământul acesta binecuvântat de Dumnezeu și răspundem cu convingere: datorită necredinței noastre. Căci acceptăm toate învățăturile nefolositoare, pierzătoare de suflete,

fără să ne opunem. Așa a fost lovită familia prin căsătorii surogat sau chiar de o zi - de Valentine's Day - sau de probă. Așa a devenit iepurașul simbolului Paștelui și noi am tăcut. Așa ne-am îmbrăcat copiii în vrăjitori, fantome, căci, deh, este Halloween și noi tăcem, suntem muți și surzi ca demonizații aduși la Domnul. Muți, că nu vorbim niciodată de Dumnezeu și nu le spunem copiilor noștri despre El și surzi, căci niciodată nu ascultăm la biserică cuvântul lui Dumnezeu. Abia șase dintr-o sută dacă vin la biserică. Și atunci cum să credem că secularismul ne-a venit din afară? Nu, din noi! Dacă vrem să-l înlăturăm, trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima și să ne luăm în primire numele de creștin adevărat. ❖

Părintele Dinu

O jertfă fără pereche în istoria noastră

MUCENICIA SFINȚILOR BRÂNCOVENI

„Cea mai cutremurătoare personalitate a trecutului nostru zbuclumtat este Constantin Brâncoveanu, decapitat la Constantinopol pentru credința neamului nostru, dimpreună cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei; faptă fără pereche în istoria noastră. Pe lângă ctitoriile lui, care parcă au ajuns într-o factură autohtonă frumosul pur, pe lângă stilul de viață și lucrarea românească rămasă de la acest începător de țară și păstrător de datini, cea mai profundă și mai pilduitoare moștenire este pentru noi jertfa de sine care stăruie cât vor fi veacurile, îndreptar moral al poporului nostru, o pildă uriașă de neatârnare și libertate, de stăpânire de sine, fără frică în fața morții, care libertate înseamnă viață.”
(Poetul Ioan Alexandru)

Voievodul Constantin Brâncoveanu s-a născut la anul 1654, fiind după tată coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Șerban Cantacuzino. Orfan de tată încă din pruncie, este crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învățat boier al vremii sale, care îi dă o aleasă educație. După moartea voievodului Șerban Cantacuzino la anul 1688, vrednicul Constantin Brâncoveanu este ales domn al Țării Românești. Și-a cârmuit țara cu adâncă pricepere și înaltă priveghere, cu blândețe și răbdare creștinească.

Multe biserici și mănăstiri a ridicat sau a înzestrat milostivul și evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Țării Românești. Dărnicia și purtarea de grijă a evlaviosului Voievod Constantin Brâncoveanu nu s-au oprit la hotarele Țării Românești, ci s-au revărsat și la frații români din Moldova și din Transilvania, la toate patriarhiile ortodoxe, la dreptcredincioșii creștini aflați în suferință pe meleagurile siriene, caucaziene și arabe, la Locurile Sfinte ale Răsăritului: la Ierusalim, la Athos, la Sinai și la mănăstirile din Grecia și din insulele grecești.

Dar după aproape 25 de ani de strălucită domnie marele Voievod, împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfeticul Ianache, vor fi părtași patimilor lui Hristos și vor fi încununăți cu coroana sfântă a muceniei.

În Săptămâna Patimilor din anul 1714, în urma trădării unor boieri, Constantin Vodă cu fiii și ginerii săi este dus la Înalta Poartă. Urmează patru luni de chinuri, căci turcii doreau să pună mâna pe o presupusă avere - uriașă - a domnitorului. La sfârșit, după ce au smuls tot ce se putea de la bătrânul voievod, fără însă a găsi averea la care se așteptau, turcii l-au pus să aleagă între trecerea la mahomedanism și moarte. Dar Constantin și fiii săi au rămas neclintiți în credința lor. Și, în ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani, acesta, împreună cu fiii săi și cu sfeticul Ianache, primesc sfârșitul mucenicesc. Ambasadorii marilor puteri europene sunt de față când pătimitorul Constantin îi îmbărbătează pe fiii săi: „Fiii mei, iată, toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta! Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre”.

Și așa, după ce asistă la decapitarea sfeticului Ianache Văcărescu și a celor trei fii mai mari, domnitorul este nevoit să-l întărească pe cel mai mic prunc al său, Mateiaș, de 12 ani, care, înspăimântat de

iminenta sa moarte, strigă sultanului să-l ierte, că se va face musulman. Atunci tatăl său, plin de bărbăție, i-a zis: „Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ”. Atunci copilul s-a îmbărbătat și, pregătit de crunta execuție, zice liniștit călăului: „Vreau să mor creștin. Lovește!” Trupurile mucenicilor, aruncate de păgâni în mare, au fost culese de creștini milostivi și îngropate în taină în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului, care fusese ajutată înainte de domnul Constantin. Credincioasa sa soție, doamna Marica, cu care voievodul avusese 11 copii - patru fii și șapte fete - va fi surghiunită cu fetele sale și cu ginerii pentru mulți ani. În 1720, ea va aduce în țară sfintele moaște ale domnitorului și le va înmormânta în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci veghează neîntrerupt lumina candelii deasupra locului de odihnă al Voievodului mucenic.

În contextul în care și astăzi în lume cei mai numeroși martiri pentru credință sunt creștinii, Patriarhia Română își exprimă aprecierea pentru declararea de către Parlamentul României a zilei de 16 august ca Ziua Națională pentru comemorarea martirilor Brâncoveni și de conștientizare a violențelor împotriva creștinilor.

Pentru prima dată în România, această comemorare va fi celebrată în toate bisericile în data de 16 august, care în acest an coincide cu Duminica migranților români, zi dedicată lor începând cu anul 2009, în prima duminică după Adormirea Maicii Domnului.

Martiriul ca dovadă desăvârșită a iubirii

lui Hristos este în mod exemplar ilustrat în istoria creștinismului românesc de către Sfinții martiri Brâncoveni. În acest sens, dedicarea unei zile naționale comemorative martiriului acestora trebuie să fie pentru noi prilej de conștientizare a violențelor actuale împotriva creștinilor. Aceste violențe îmbracă astăzi variate forme de persecuție,

de la cristofobia noilor ideologii, până la execuțiile filmate ale unor persoane care nu poartă altă vină decât aceea de a fi creștini.

În acest context, Patriarhia Română îndeamnă la recuperarea memorială a martiriului creștin, la apărarea și promovarea libertății religioase ca drept fundamental al persoanei. ❖

SFÂNTUL GHEORGHE PELERINUL, MOȘUL DESCULȚ, FĂCĂTOR DE MINUNI

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

I-a canonizat pe nevoitorul Gheorghe Lazăr în data de 5 octombrie 2017.

Proclamarea oficială a canonizării a avut loc la Iași, pe data de 27 martie 2018.

Proclamarea locală a canonizării Sfântului Gheorghe Pelerinul

s-a făcut pe 23 iunie 2018, la Piatra Neamț, orașul unde s-a nevoit peste 20 ani.

Moș Gheorghe, cum i se spunea, s-a născut în anul 1846, în Șugag (azi în jud. Alba) din părinți binecredincioși, pe vremea când Transilvania făcea parte din Imperiul Habsburgic.

Din fragedă vârstă mânca puțin, postind, și iubea singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, mai ales noaptea. După ce a deprins cititul, se ruga cu Psaltirea, încât a învățat-o pe de rost. La vârsta de 24 de ani, s-a cununat cu Pelaghia, o tânără credincioasă, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești. Era milostiv, în toată vremea miluia pe cei săraci, deși el însuși trăia în sărăcie.

După 14 ani de căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a plecat la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru Dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus la Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sfântului Xenofont un pustnic i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîncetată; așa își va mântui sufletul și va aprinde evlavia în inimile multor oameni.

După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după trei ani de când plecase. Curând a început să călătorească, ca în vremurile apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Mergea din biserică în biserică unde se ruga aproape toată noaptea, umbla fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postea și se depărta de toate desfătărilor lumii. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul

Gheorghe a trecut Carpații și s-a așezat la Piatra Neamț, unde a primit o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii Sfântul Ioan domnesc, lăcaș ctitorit de Sf. Voievod Ștefan cel Mare. În scurtă vreme a ajuns cunoscut de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc. În acest loc a rămas până la sfârșitul vieții sale, având acolo: biserică și chilie, liniște, duhovnic și multe mănăstiri în împrejurimi.

Pravila lui așa era: noaptea dormea cel mult trei ore în chilie sa din turn, apoi, în biserică, înălța rugăciuni către Dumnezeu și făcea sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat psalmi, desculț și cu capul descoperit, vara și iarna. Nu se întorcea până nu sfârșea toată Psaltirea de rostit într-o zi. Lunea, miercurea și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. Iar dacă era praznic împărătesc, gusta ceva seara. În celelalte zile mânca o dată pe zi. Vorbea cu oamenii numai despre Dumnezeu și viața duhovnicească, iar când nu vorbea cu limba și buzele, propovăduia prin tăcerea

sa desăvârșită, mărturisitoare și adâncă, purtând totdeauna în brațele sale fie Evanghelia, fie Psaltirea.

Toate mănăstirile dimprejur îi erau nespuse de iubite, dar mai ales Bistrița, unde era icoana Sfintei Ana. Aproape de mănăstirea Sihăstria, moșul Gheorghe și-a săpat pentru nevoiță o groapă, în care se ascundea, rugându-se aproape toată ziua; iar când se întorcea în mănăstire, îi spunea plin de mulțumire părintelui Ioanichie, starețul: „Astăzi am fost în cer!”

Odată, Moș Gheorghe voind să meargă cu trenul spre Roman, s-a urcat fără bilet în vagon, căci nu avea bani. Conducătorul, care nu-l cunoștea, l-a coborât din tren la prima stație, deși călătorii care-l știau l-au rugat să-l lase să ajungă la Roman. Bătrânul a plecat pe marginea căii ferate, zicând: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Dar trenul n-a mai putut să plece sub nici un chip. Au schimbat locomotiva, dar nimic. Atunci unul dintre funcționarii gării a zis: „Ați dat jos din vagon pe Moșul Gheorghe. De aceea nu

poate pleca trenul. Acela este un om sfânt. Duceți-vă și-l chemați înapoi.” Au alergat îndată după el, l-au adus, l-au urcat în vagon și imediat a pornit trenul din gară.

A știut când va muri: „O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.” În anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii lui Dumnezeu, trupul Sfântului a fost găsit răposat, tocmai când țara intra în război iar clopotarul bisericii Sf. Ioan din

Piatra Neamț urca să tragă clopotele. La îngroparea lui s-au adunat mulțimi nenumărate. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

După optsprezece ani, unul dintre ucenicii lui, vrând să-i mute cinstitele moaște la Râșca, a venit cu căruța la Piatra Neamț și, dezgropându-i moaștele

și punându-le într-un sicriș, a pornit la drum. Dar caii au pornit în galop spre mănăstirea Văratec, în a cărei gropniță au fost așezate moaștele sale. Sf. Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, făcându-se cunoscut prin viață și prin cuvânt. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților la 5 octombrie 2017. **(Foto – Cristiana Rus); (Informații: doxologia.ro; text adaptat) ❖**

CUVIOSUL IOSIF DE LA VĂRATEC, UCENICUL SFÂNTULUI PAISIE DE LA NEAMȚ

Cuviosul Iosif de la Văratec a fost canonizat în ședința din 5-7 martie 2008, proclamarea oficială a canonizării având loc pe 5 iunie, de Înălțarea Domnului, la Mănăstirea Neamț, alături de alți sfinți nemțeni.

S-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, dintr-o familie de oameni evlavioși, trăitori ai credinței ortodoxe.

Revolta românilor ortodocși din Transilvania, condusă de Cuviosul Sofronie de la Cioara, împotriva asupririi austriece și a uniției, au determinat familii de români ortodocși să vină în Moldova, din cauza persecuțiilor la care erau supuși. La fel și familia Cuviosului Iosif. Râvnind vieții îmbunătățite a nevoitorilor pentru Hristos, acesta a cunoscut viața monahală din tinerețe, alegând să devină ucenic al Cuviosului Paisie de la Neamț, pe când se afla la Mănăstirea Dragomirna. Ucenicul se deprinde aici cu ascultarea, smerenia, paza minții, înfrânarea, postirea, privegherile și rugăciunea minții.

Când Sfântul Cuvios Paisie s-a mutat cu obștea la Mănăstirile Secu și Neamț, a venit și Cuviosul Iosif, care a fost călugărit și hirotonit ieromonah. Pe la anul 1779, îl aflăm pe Cuviosul Iosif îndrumător

duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Mănăstirea Neamț și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. La ceva timp, cu binecuvântarea starețului, a devenit sihastru (ieroschimonah) în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie.

După anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuviosul Iosif a fost rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratec, împreună cu maica Olimpiada, iar mai apoi și Nazaria, ucenicele sale duhovnicești de la Schitul Durău.

Sihastru și dascăl iscusit al rugăciunii lui Iisus, preot și duhovnic renumit, părinte adevărat pentru călugări și mireni și bun organizator, Sfântul Iosif este cel dintâi duhovnic, de pilduitoare autoritate, al așezării călugărești de la Văratec și, în același timp, unul dintre ctitorii acestei mănăstiri.

Ca ucenic și următor al Sfântului Paisie, Cuviosul Iosif a devenit un vrednic misionar al Bisericii noastre și înnoitor al vieții monahale în obștea de la Văratec și împrejurimi. La Mănăstirea Văratec a devenit ctitor al celor două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808-1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Sfântul Iosif Pustnicul a contribuit la organizarea mai multor mănăstiri din munții Neamțului și timp de treizeci de ani a asigurat îndrumarea duhovnicească a mai bine de trei sute de călugărițe, precum și a numeroși anahoreți din munții de lângă Sihla. Slujitor al cuvântului lui Dumnezeu, Sfântul Cuvios Iosif a dobândit încă din tinerețe o cunoaștere temeinică a Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți, ceea ce i-a dat posibilitatea să se ocupe și de copierea manuscriselor cu conținut

scripturistic, teologic și cultic.

Printre ucenicii săi se numără și Ieromonahul Irinarh Rosetti (†1859), care, după ce a întemeiat, cu binecuvântarea și sprijinul Mitropolitului Veniamin Costachi, Mănăstirea Horaița, a plecat în Țara Sfântă, unde a ctitorit biserica de pe Muntele Tabor.

Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuviosul Iosif cu darul facerii de minuni și al izgonirii duhurilor necurate. Prin rugăciunile sale înălțate înaintea Sfintei Treimi și a Maicii Domnului, erau vindecați mulți creștini de bolile sufletești și trupesti. Blândețea, îndelunga răbdare, bunătatea și dragostea l-au făcut pe Iosif ieroschimonahul să fie iubit, ascultat și prețuit de soborul Mănăstirii Văratec și de pelerinii acestui loc de rugăciune. Prin viața sa sfântă, prin tot ceea ce a învățat și lucrat, Cuviosul Iosif s-a dovedit a fi o pildă de trăire intensă a Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cuviosul părinte a trecut la cele veșnice la 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Mănăstirea Văratec.

Locurile din Munții Neamțului unde s-a nevoit Ieroschimonahul Iosif au rămas în tradiția locului sub denumirea: „Poiana lui Iosif”, „Pârâul lui Iosif” și „Chiliile lui Iosif”.

De la marele isihast român se păstrează un Tipic al rugăciunii inimii, pe care îl urma dimpreună cu ucenicii săi din mănăstiri.

Pentru faptele și viața sa plină de sfințenie, Biserica noastră îl cinstește pe Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec în rândul sfinților cuvioși români ce a strălucit în ținutul Neamțului, binecuvântat de Dumnezeu cu multe vetre monahale. **(doxologia.ro; text prelucrat). ❖**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-23 AUGUST 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 19.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 21.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 22.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 23.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) - Utrenia, Sf. Liturghie